

at man før eller senere maatte vende tilbage til Guldfoden, og alle Ekspertes var derfor enige om dette principielle Standpunkt, men det var herudover forbi med Enigheden. Repræsentanterne for Guldlandene gik nemlig ud fra den Forudsætning, at man snarest skulde vende tilbage til en almindelig international Guldfod, hvorimod Papirlandenes Ekspertes og vel navnlig Storbritanniens Repræsentant var af den Opfattelse, at en saadan Tilbagevenden kun kunde ske paa visse Betingelser, og at Papirlandene baade med Hensyn til Tidspunktet for en Tilbagevenden og med Hensyn til Paritetsforholdet maatte forbeholde sig fuld Handlefrihed. Det blev, som det vil ses af Bemærkningerne til Ekspertudvalgets Dagsorden, den sidstnævnte Opfattelse, som kom til Udtryk i Dagsordenen.

Eksperteserne havde altsaa kunnet opnaa Enighed om, at en Tilbagevenden til et fælles internationalt Møntsystem var det eneste rette, men de havde ikke kunnet forenes i den Opfattelse, at Situationen paa daværende Tidspunkt var saaledes eller kunde tilrettelægges saaledes, at dette Maal kunde naas i første Omgang.

Det var saaledes klart, at Verdenskonferencen i sit grundlæggende Arbejde paa det monetære Omraade stod overfor den vanskelige Opgave at gennemføre et Program, der betød Overvindelsen af de store Modsætninger, som allerede var tilstede, da Ekspertudvalget sluttede sit Arbejde den 19. Januar 1933.

Spørgsmaalet om, hvorvidt det vilde være lykkedes at naa til en tilfredsstillende Løsning, saafremt Forholdene uændret var forblevet, som de var i Januar 1933, lader sig ikke besvare. Mulighederne for at overvinde Modsætningerne mellem Guld- og Papirlandene var imidlertid blevet forrykket ganske overordentligt, da de nordamerikanske Forenede Stater den 20. April 1933 besluttede at opgive Guldmøntfoden. Denne Begivenhed blev Indledningen til en helt ny økonomisk Politik i U. S. A., der ændrede Vurderingen af de Fordele, som U. S. A. vilde kunne opnaa gennem et internationalt Samarbejde paa det monetære og finansielle Omraade, og derigennem ogsaa ændrede de Forenede Staters hele Indstilling overfor Stabiliseringsproblemet. Medens de Forenede Stater hidtil med Styrke havde sluttet sig til den Opfattelse, at Stabiliseringsbestrebelse vilde tilføre Verdensøkonomien betydelige Fordele, om de blev kronet med Held, havde Administrationen i Washington efter den 20. April 1933 indstillet sig paa en Politik, der gik ud paa, at paavirke det økonomiske Liv ved pengemæssige Foranstaltninger, d. v. s. at fremkalde en Prisstigning, og den dertil svarende Sænkning af Pengeværdien maatte, saafremt andre Lande ikke fulgte samme Linie, betyde en Sænkning af den amerikanske Valuta i Forhold til Udlandets. Det blev af særlig Betydning for Konferencearbejdets Forløb, at Udviklingen af denne nye amerikanske Politik først rigtig tog Fart i Tiden umiddelbart forud for Konferencens Sammentræden.

Det lykkedes som ovenfor omtalt at tilvejebringe de nødvendige Forudsætninger for et positivt Arbejde paa det økonomisk-handelspolitiske Omraade ved at skabe en Vaabenhvile med Hensyn til Told og Restriktioner. Det var en udbredt Opfattelse, at den naturlige Forløber for et positivt Arbejde paa det monetære Omraade vilde have været en Vaabenhvile i Form af en de facto-Stabilisering af Valutakurserne. En saadan tilstræbtes, og Betingelserne for at naa til et gunstigt Resultat syntes ogsaa en Overgang at være til Stede; men det viste sig tilsidst umuligt at faa Planen om en Valutavaabenhvile ført ud i Livet, idet Modstanden, vel navnlig fra de Forenede Staters Side, mod denne Foranstaltning blev uovervindelig. Forøvrigt var der ikke udarbejdet Planer til en Sikring af videre Resultater af en eventuel de facto-Stabilisering, og det er derfor vanskeligt at se, hvorledes der kunde være blevet opnaaet frugtbare Resultater af de facto-Stabilisering, selv om denne var blevet til Virkelighed.